

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 30/2021
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Саша Јефтић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2402/20 од 16.09.2020. године, у седници одржаној 20.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2402/20 од 16.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2402/20 од 16.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 47/18 од 09.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име претрпљене материјалне штете по основу неисплаћеног увећања плате, на име прековременог рада за период од 01.01.2015. године до 01.01.2018. године, исплати износ од укупно 312.463,60 динара и то на име неисплаћеног увећања плате на име прековременог рада за период од 01.01.2015. године до 01.01.2018. године износ од 235.895,15 динара, са законском затезном каматом почев од 01.09.2019. године, па до коначне исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 76.568,45 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 128.200,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2402/20 од 16.09.2020. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о истој расправља као о изузетно дозвољеној ревизији (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име прековременог рада, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 08.01.2018. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 235.895,15 динара и не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду одредбу члана 403. став 3. ЗПП, те да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић